

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3SŽ/5/2015
Identifikačné číslo spisu: 9015010040
Dátum vydania rozhodnutia: 30.11.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:9015010040.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Soni Langovej v právnej veci navrhovateľa: MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, Bratislava, IČO: 00 618 322, zastúpeného Mgr. Petrom Ďurčekom, advokátom a konateľom spoločnosti Advokátska kancelária Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta 102, Bratislava, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporcu č. RP/22/2015 zo dňa 12. mája 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu č. RP/22/2015 zo dňa 12. mája 2015 vo výroku, ktorým bola navrhovateľovi uložená pokuta m e n í tak, že navrhovateľovi ukladá podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení účinnom ku dňu 02.06.2013 sankciu - pokutu určenú podľa § 67 ods. 3 písm. c) zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 10.000 €, slovom desaťtisíc eur, vo zvyšku rozhodnutie odporcu č. RP/22/2015 zo dňa 12.05.2015 p o t v r d z u j e.

Podľa § 67 ods. 16 zákona č. 308/2000 Z. z. je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku, na účet odporcu č.: F.Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a. Navrhovateľovi ukladá povinnosť zaplatiť súdny poplatok z podaného opravného prostriedku vo výške 500 € (päťsto eur) na bankový účet podľa priloženého platobného predpisu, v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozhodnutím č. RP/22/2015 z 12.5.2015 odporkyňa (ďalej aj „Rada“) ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g) a h) zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“ alebo „zákon o vysielaní a retransmisii“) postupom podľa ustanovenia § 71 zák. č. 308/2000 Z.z. rozhodla, že navrhovateľka ako účastníčka správneho konania č. 299-PLO/O-4179/2013

porušila povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 4 zák. č. 308/2000 Z.z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ PLUS odvysielala

1. - dňa 3.5.2013 v čase o cca 13:18:25 hod.

upútavku na program Ozajstné zvierá, ktorá bola klasifikovaná ako nevhodná pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov,

- dňa 24.5.2013 o cca 12:15:23 hod. upútavku na program Teror vo vlaku, ktorá bola klasifikovaná ako nevhodná pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu § 4 ods. 2 Jednotného systému označovania (ďalej v texte aj „JSO“) v znení účinnom od 1.4.2013;

2. - dňa 2.6.2013 o cca 20:47:37 hod. a o cca 21:42:03 hod. upútavku program Črepiny*, ktorá bola klasifikovaná ako nevhodná a neprístupná pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu § 4 ods. 1 JSO v znení účinnom od 1.4.2013;

3. - dňa 3.5.2013 o cca 13:18:43hod.,

- dňa 24.5.2013 o cca 12:15:38 hod.,

- dňa 2.6.2013 o cca 20:47:45 hod., o cca 21:42:10 hod., o cca 22:19:22 hod., informácie o svojej programovej ponuke prostredníctvom oznámenia o vlastnom programe vo forme textových informácií, pričom k nevhodným a neprístupným programom pre maloletých neuviedol príslušný grafický symbol jednotného systému označovania, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu § 5 ods. 1 JSO v znení účinnom od 1.4.2013;

4. - dňa 2.6.2013 o cca 20:22:51 hod. upútavku na program Odhalenie, ktorú neoznačil totožným grafickým symbolom ako samotný program, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu § 6 ods. 5 druhá veta JSO v znení účinnom od 1.4.2013,

za čo jej uložila podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu - pokutu určenú podľa § 67 ods. 3 písm. c) zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 15.000 €, so splatnosťou do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia na uvedený účet. Zároveň skonštatovala, že podľa § 64 ods. 5 cit. zákona: „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uloží.“

V odôvodnení rozhodnutia odporkyňa uviedla, že oznámenie o začatí správneho konania bolo účastníkovi doručené dňa 12.9.2013, na základe čoho bolo začaté správne konanie č. 299-PLO/O-4179/2013. Súčasťou oznámenia o začatí správneho konania bolo aj poučenie, podľa ktorého, pokiaľ účastník konania svoje procesné práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť, ak zhromaždené doklady a dôkazy sú dostačujúce, aj bez jeho stanoviska. Z vyššie uvedeného vyplýva, že Rada poskytla účastníkovi konania možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a spôsobu ich zistenia, navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení, pričom účastník konania bol zároveň poučený, že pokiaľ svoje práva nevyužije, Rada rozhodne aj bez jeho stanoviska. V odôvodnení rozhodnutia uviedla jednotlivé dôvody, pre začatia správneho konania v predmetnej veci nasledovne. Následne mu boli doručené podklady na rozhodnutie - záznam programu Odhalenie, ako aj opätovná výzva na vyjadrenie sa v správnom konaní. Navrhovateľ na výzvy nereagoval.

Rozhodnutím č. RP/086/2013 zo dňa 5.11.2013, uložila odporkyňa navrhovateľovi pokutu vo výške 15 000 €. Predmetné rozhodnutie bolo rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 6Sž/28/2013 zo dňa 25. februára 2015 zrušené.

Rada uviedla, že postupovala podľa § 33 ods. 2 zák. č. 71/1967 Zb. zákona o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), účastník konania bol v oznámení o začatí správneho konania a vyzvaný, aby sa vyjadril k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní, ktorými sú záznam vysielania programu Akty X odvysielaného dňa 3.5.2013 o cca 12:30 hod., programu Akty X odvysielaného dňa 24.5.2013 o cca 12:20 hod., súvislý záznam vysielania programovej služby JOJ PLUS zo dňa 2.6.2013 v čase od 19:55 hod. do 23:05 hod., v rámci ktorého bol odvysielaný aj program Odhalenie, záznam vysielania programovej služby JOJ PLUS zo dňa

2.6.2013 v čase od 19:55 hod. do 23:05 hod., vyhotovený na nahrávacom zariadení Rady a príslušné prepisy/popisy skutkového stavu. Rada po získaní všetkých podkladov pre rozhodnutie a oboznámení sa s nimi v danej veci rozhodla dňa 12.5.2015.

Odporkyňa vo svojom rozhodnutí chronologicky uviedla priebeh správneho konania, popísala zistený skutkový stav v správnom konaní, vyplývajúci z dotknutých vysielaní zo dňa 3.5.2013, 24.05.2013 a 2.6.2013.

I. Rada uviedla, že správne konanie bolo začaté z dôvodu, že účastník konania odvysielal na programovej službe JOJ PLUS upútavky na programy označené ako nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov dňa 3.5.2013 o cca 13:18:25 hod. upútavku programu Ozajstné zviera a dňa 24.5.2013 o cca 12:15:23 hod. upútavku na program Teror vo vlaku.

Uviedla, že účastník konania je podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. povinný zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený vyhláškou Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. 589/2007 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o jednotnom systéme označovania audiovizuálnych diel, zvukových záznamov umeleckých výkonov, multimediálnych diel, programov alebo iných zložiek programovej služby a spôsobe jeho uplatňovania. S poukazom na ust. § 20 ods. 4, § 6 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z., ktoré citovala uviedla, že z uvedených ustanovení vyplýva jednoznačná povinnosť vysielateľa označiť upútavku rovnakým grafickým symbolom ako je označený samotný program, na ktorého vysielanie upozorňuje divákov, pričom tento grafický symbol musí byť prítomný na televíznej obrazovke po celý čas vysielania upútavky ako inej zložky programovej služby. Z definície upútavky podľa § 1 ods. 6 JSO, v porovnaní s definíciou vlastnej propagácie podľa § 37a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. vyplýva, že upútavka je formou vlastnej propagácie, ale je definovaná užšie. Pre označovanie upútaviek grafickými symbolmi podľa JSO platia prísnejšie pravidlá ako pre označovanie zložiek programovej služby, ktoré naplňajú iba definíciu vlastnej propagácie, nakoľko upútavky sa označujú rovnakým grafickým symbolom ako programy, na ktorých vysielanie upozorňujú, bez ohľadu na to, či obsahujú klasifikačné kritéria opodstatňujúce označenie upútavky daným grafickým symbolom. Prísnejšie pravidlá pre označovanie upútaviek príslušným grafickým symbolom podľa JSO sú opodstatnené tým, že divák dostane okrem informácií o programe spracovaných do podoby, ktorá púta diváka (napr. zábery alebo zostrih zaujímavých scén z tohto programu), aj informácie o názve, čase a dni jeho vysielania. Na základe týchto informácií dokáže divák určiť, na ktorý program je vysielateľom upozorňovaný. Preto je nevyhnutné zároveň poskytnúť divákovi (najmä rodičom a osobám zodpovedným za maloletých) informáciu o vhodnosti, resp. nevhodnosti daného programu pre maloletých.

Rozsah údajov o programe odvysielaných v rámci zložky programovej služby a prísnejšie podmienky označenia príslušným grafickým symbolom podľa JSO odlišujú upútavku od vlastnej propagácie. Z definície upútavky je zrejmé, že je spracovaná tak, aby pútala pozornosť divákov na vysielanie konkrétneho programu, čo je dosiahnuté napr. odvysielaním zaujímavých záberov alebo scén zo samotného programu alebo odvysielaním informácií súvisiacich s týmto programom vo forme spôsobilých ho propagovať. Obsah upútavky nie je preto predmetom samostatného posúdenia podľa klasifikačných kritérií stanovených JSO. Je vo verejnom záujme chrániť maloletého diváka, ktorý patrí vzhľadom k jeho vyššej senzitivite a menšej schopnosti vytvárania si kritického odstupu od obsahu programu k ohrozenej skupine prijimateľov. Upútavky posudzované v rámci tohto bodu boli označené grafickým symbolom ako nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov, a to zhodne so samotným programom, na ktorý upúťovali, čím si účastník konania splnil zákonnú povinnosť podľa § 6 ods. 5 JSO, t.j. označiť upútavku totožným grafickým symbolom ako samotný program, na ktorý sa upútavkou upriamuje pozornosť. Podľa § 4 ods. 2 JSO sa však programy alebo iné zložky programovej služby klasifikované ako nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov zaraďujú do vysielania medzi 20.00 a 06.00 hodinou. Citované ustanovenie zakotvuje časovú oponu resp. časové pásmo, kedy je povolené zaradiť do vysielania programy, iné zložky programovej služby vrátane upútaviek, ktoré sú klasifikované ako nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov. JSO tak pripúšťa odvysielanie uvedených programov a iných zložiek programovej služby len po 20.00 hodine a maximálne do 06.00 hodiny ránej. Mimo tohto časového pásma je vysielanie uvedených programov a iných zložiek programovej

služby zakázané.

II. Rada ďalej uviedla, že správne konanie bolo začaté tiež z dôvodu, že účastník konania odvysielal na programovej službe JOJ PLUS upútavky na program označené ako nevhodné a neprístupné pre maloletých do 18 rokov dňa 2.6.2013 o cca 20:47:37 hod. a o cca 21:42:03 hod. upútavku na program Črepiny*.

Upútavky posudzované v rámci tohto bodu boli označené grafickým symbolom ako nevhodné a neprístupné pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov, a to zhodne so samotným programom, na ktorý upúťavali, čím si vysielateľ splnil zákonnú povinnosť podľa § 6 ods. 5 JSO, t.j. označiť upútavku totožným grafickým symbolom ako samotný program, na ktorý upriamuje pozornosť upútavkou. Upútavky posudzované v rámci tohto bodu boli zaradené do vysielania v čase o cca 20:47:37 hod a o cca 21:42:03 hod, čo je po 06.00 hodine rannej a zároveň pred 22.00 hodinou, čím vysielateľ nerešpektoval časovú oponu upravenú JSO.

Vzhľadom na uvedené odvysielanie upútaviek nevhodných pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov mimo stanoveného časového pásma treba považovať postup účastníka konania za konanie, ktoré bolo v rozpore s § 4 ods. 2 JSO (povinnosť vysielateľa zaradiť programy a iné zložky programovej služby označené ako nevhodné a neprístupné pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov do vysielania medzi 22.00 hod a 06.00 hod.), čím došlo k porušeniu zákonnej povinnosti vysielateľa podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z.

III. Rada uviedla, že správne konanie bolo začaté z dôvodu, že účastník konania odvysielal dňa 3.5.2013 o cca 13:18:43 hod., dňa 24.5.2013 o cca 12:15:38 hod., dňa 2.6.2013 o cca 20:47:45 hod., o cca 21:42:10 hod., o cca 22:19:22 hod., informácie o svojej programovej ponuke prostredníctvom oznámenia o vlastnom programe vo forme textových informácií, pričom k nevhodným a neprístupným programom pre maloletých neuviedol príslušný grafický symbol jednotného systému označovania.

Podľa ustanovenia § 5 ods. 1 JSO je vysielateľ povinný prostredníctvom oznámenia o vlastnom programe vo forme textových informácií (ďalej len „programová ponuka“) k nevhodným alebo nevhodným a neprípustným programom pre maloletých aj príslušný grafický symbol jednotného systému označovania. Oznámenie vysielateľa, ktorým informuje verejnosť o vlastnom programe sa na rozdiel od upútavky nepovažuje podľa § 37a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. za vlastnú propagáciu vysielateľa. Jedná sa o dve zložky televíznej programovej služby plniace rôznu funkciu. Na rozdiel od upútavky (ktorej účel sa opisuje vyššie), oznámením o vlastnom programe formou textových informácií vysielateľ len informuje divákov o plánovanom odvysielaní vybraných programov v rámci televíznej programovej služby vysielateľa. Divákovi sú za týmto účelom v rámci programovej ponuky sprostredkované informácie o názve vybraných programov, ako aj o dni a presnom čase ich odvysielania. Vzhľadom na uvedené týmto konaním došlo k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu - porušenie povinnosti vysielateľa v zmysle § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z.

IV. Rada uviedla, že správne konanie bolo začaté aj z dôvodu, že účastník konania odvysielal dňa 2.6.2013 o cca 20:22:51 hod. upútavku na program Odhalenie, označenú grafickým symbolom JSO nevhodnosti pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov.

Monitorovaním programu, ktorého vysielanie bolo predmetnou upútavkou propagované, zo záznamu vyhotoveného na nahrávacom zariadení Rady a doručenom účastníkovi konania, bolo zistené, že tento program bol počas jeho vysielania označený grafickým symbolom JSO ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov. Keďže posudzovaná upútavka bola označená grafickým symbolom JSO nevhodnosti pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov, pričom program, na ktorý upúťavala bol počas jeho vysielania označený grafickým symbolom JSO ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov, je zrejmé, že divákovi boli v rámci posudzovanej upútavky sprostredkované mylné informácie o nevhodnosti samotného programu Odhalenie.

Vzhľadom na uvedené Rada dospela k záveru, že konanie účastníka konania bolo v priamom rozpore s ustanovením § 6 ods. 5 JSO (povinnosť vysielateľa označiť upútavku k programu totožným grafickým symbolom ako samotný program, na ktorý upriamuje pozornosť upútavkou), čím došlo k porušeniu zákonnej povinnosti vysielateľa v zmysle § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z.

Rada ďalej uviedla, že Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozsudku číslo 6SŽ/28/2013 konštatoval, že rada v správnom konaní, ktoré viedlo k prijatiu rozhodnutia RP/086/2013 danú vec správne posúdila po právnej aj skutkovej stránke, procesne nepochybila a jediný bod, v ktorom sa súd s Radou nestotožnil sa týkala výšky uloženej sankcie, čo bolo jediným dôvodom na zrušenie daného rozhodnutia. Súd v predmetnom rozhodnutí uviedol, že pre nedostatok podkladov nemohol posúdiť, či rozhodnutie odporkyne v časti výroku o uloženej pokute je v súlade so zákonom, pretože rozhodnutia, ktorými bola navrhovateľka už v minulosti sankcionovaná za správny delikt, neboli súčasťou predloženého správneho spisu. Najvyšší súd preto nemohol posúdiť, či správny orgán pri ukladaní pokuty navrhovateľke v posudzovanej veci nevybočil z rámca povolenej správnej úvahy. Súd zároveň konštatoval, že vzhľadom na ustanovenie § 67 ods. 5 písm. a) zákona číslo 308/2000 Z.z. je zrejmé, že Rada uložila navrhovateľovi pokutu na dolnej hranici zákonom ustanovenej sadzby. Odporkyňa zároveň poukázala na predchádzajúce rozhodnutie vo veci porušenia rovnakého ustanovenia zákona účastníkom konania, ktorým mu uložila pokutu vo výške 10.000 € ako i možnosť oboznámiť sa s verejne dostupnými rozhodnutiami Rady v obdobných veciach. Poukázala na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorých vyšší počet čiastkových útokov zvyšuje závažnosť správneho deliktu a v prípade, ak správny delikt pozostáva zo štyroch čiastkových útokov, ktoré by za iných okolností mohli byť samostatnými správnymi deliktami, je závažnosť takéhoto konania 4 krát vyššia ako v prípade bežného správneho deliktu. Pri administratívnych sankciách, ktoré majú aj hospodársky rozmer, musí Rada nevyhnutne zohľadniť aj fakt, v koľkých prípadoch k porušeniu zákona dochádza. Predmetom prejednávanej veci je 9 čiastkových útokov správneho deliktu, porušenia § 20 ods. 4 zákona číslo 308/2000 Z.z., a preto považuje výšku uloženej pokuty za plne dôvodnú a súladnú s judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Odporkyňa sa zaoberala aj otázkou zodpovednosti za správne delikty právnických osôb, ktorá sa zakladá bez ohľadu na zavinenie. Tomu, že sa v tomto prípade nielenže nedokazuje zavinenie, ale ani sa nerozlišuje medzi zavinením úmyselným alebo nedbanlivostným, svedčí aj skutočnosť, že ani jeden z cit. zákonov neobsahuje tzv. liberáčné dôvody, ktoré by umožnili zbaviť sa zodpovednosti za správny delikt. Okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu zákona, môžu byť zohľadnené pri ukladaní druhu sankcie, ale nie sú dôvodom na zastavenie správneho konania.

Poukázala a špecifikovala 15 právoplatných rozhodnutí, v ktorých za obdobný správny delikt bola navrhovateľovi uložená sankcia v rozpätí od 3.400 € v roku 2010 až po 10.000 € za obdobný delikt spáchaný z roku 2012.

Z § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. vyplýva, že Rada pri opakovanom porušení povinnosti ustanovenej v § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. uloží pokutu. Ide o kogentné ustanovenie zákona, ktoré nepripúšťa voľnosť uváženia pri rozhodovaní o druhu sankcie za porušenie tejto povinnosti.

Rada uviedla, že účastník konania bol za porušenie predmetnej povinnosti podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. právoplatne viacnásobne sankcionovaný v minulosti za opakované porušenie ustanovení JSO, a preto závažnosť správneho deliktu v prejednávanej veci je potrebné považovať za vyššiu.

Pri určovaní výšky pokuty vzala Rada do úvahy závažnosť správneho deliktu, mieru zavinenia, rozsah a dosah vysielania, trvanie a následky porušenia povinností, spôsob porušenia povinností, pričom tieto aspekty deliktu vo svojom rozhodnutí podrobne popísala.

Rada pri určovaní výšky pokuty nemohla prihliadnuť na sankciu uloženú samoregulačným orgánom, nakoľko samoregulačný orgán pôsobiaci pre túto oblasť neexistuje. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené okolnosti a zákonom stanovený rozsah pre uloženie sankcie, z ktorého Rada vychádzala (od 663 € do 66 387 €), dospela k záveru, že sankcia vo výške 15.000 € je plne odôvodnená a zodpovedá závažnosti

prejednávanej veci.

Na základe vyššie uvedených skutočností Rada rozhodla tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

II.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporkyne podal včas odvolanie - opravný prostriedok navrhovateľ z dôvodu, že Rada napadnutým rozhodnutím zasiahla do základného práva navrhovateľa na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu, slobodu prejavu a šírenie informácií garantované Ústavou Slovenskej republiky a Dohovorom, a to konkrétne ustanovenia čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení článkom 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj článku 6 ods. 1 a článku 10 ods. 1 a 2 Dohovoru, v spojení s článkom 1 Dohovoru. Tvrdil, že k zásahu a porušeniu práva došlo postupom Rady, ktorá nevykonala dôkaz, resp. nevyhotovila zápisnice o vykonaní dôkazov, čím postupovala nezákonne s vplyvom na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, nerešpektovala záväzný právny názor najvyššieho súdu, nezaoberala sa a neodôvodnila existenciu a splnenie podmienok na možné obmedzenie slobody prejavu vo vzťahu k všetkým výrokom napadnutého rozhodnutia, čím došlo k obmedzeniu slobody prejavu navrhovateľa, na ktorý by existoval ústavne akceptovateľný dôvod alebo toto obmedzenie nebolo proporcionálne.

Navrhovateľ uviedol, že odporkyňa nevykonala dôkazy, ktoré údajne tvorili podklad rozhodnutia, resp. tieto dôkazy nevykonala v súlade so zákonom. V odvolaní uviedol námietky totožné s dôvodmi odvolania voči rozhodnutiu odporkyne č. RP/086/2013, ktorými namietal nevykonanie obrazovo - zvukového záznamu, nebolo preukázané, že členovia Rady sa oboznámili s obsahom obrazovo - zvukového záznamu, teda, že tento záznam skutočne vzhľadli. Vykonanie takéhoto dôkazu je možné preukázať výlučne len formou zápisnice o vykonaní dôkazu podľa § 22 ods. 1 správneho poriadku. Uvedeným spôsobom došlo k správne trestaniu bez predchádzajúceho spravodlivého konania, spočívajúceho v riadnom preskúmaní skutkového stavu veci a vykonanom dokazovaní, z ktorých vyplýva, že došlo k spáchaniu administratívneho deliktu. Podľa jeho názoru, nie je možné zápisnicu o vykonaní dôkazu zamieňať/nahrádzať predpisom/popisom skutkového stavu vyhotovenom zamestnancom kancelárie Rady. V prípade, ak odporkyňa uviedla, že sa oboznámila s podkladmi pre vydanie rozhodnutia vo forme vzhľadnutia obrazovo - zvukových záznamov, mala o vykonaní takýchto dôkazov spísať zápisnicu. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie rozšíreného senátu Nejvyššího správného soudu ČR, sp. zn. 7As/57/2010 - 82 zo dňa 3.4.2012.

V danej veci nie je viditeľné, ako bola spravodlivosť vykonaná, pretože žiaden podklad rozhodnutia Rady nenasvedčuje tomu a ani nepotvrďuje, že by sa správny orgán oboznámil s obsahom dôkazov a ich obsah formálne zachytil do zápisnice o vykonanom dokazovaní. Napriek okolnosti, že najvyšší súd upozornil odporkyňu na nemožnosť preskúmania oprávnenosti výšky uloženej sankcie, Rada postupovala obdobne a vydala rozhodnutie, ktoré s ohľadom na výšku uložených sankcií v ostatných konaniach, predstavuje neproporcionálny nepomer, ktorý nie je dostatočne odôvodnený.

Navrhovateľ v odvolaní namietal aj zásah do jeho slobodného prejavu v podobe napadnutého rozhodnutia, ktoré bolo obmedzujúce bez existencie legitímneho dôvodu na takéto obmedzenie. Odporkyňa nijakým spôsobom neodôvodnila a neskúmala, či je možné zasiahnuť do slobody prejavu, či napadnuté rozhodnutie vychádza z legitímneho cieľa. Obmedzovanie práva navrhovateľa vysielat' upútavky vo zvolenom čase bez označovania grafických symbolov považuje za obmedzenie práva na slobodu prejavu. V danom prípade nebol ohrozený chránený záujem podľa článku 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky alebo článku 10 ods. 2 Dohovoru, na základe ktorých je možné obmedziť slobodu prejavu. Zásah do jeho slobody prejavu bol síce vykonaný na základe zákona, avšak tento zásah nesledoval žiaden legitímny cieľ a nebol proporcionálny. Odporkyňa obmedzila právo na slobodu prejavu navrhovateľa len na základe domnejšej ochrany práv rodičov, prípadne iných vychovávateľov dieťaťa. Podľa jeho názoru, aj informácie propagačného charakteru predstavujú obsah televízneho vysielania, na ktorý sa vzťahuje ochrana práva na slobodu prejavu. V dnešnej dobe majú všetci diváci neobmedzené

možnosti získavania informácií z rôznych informačných zdrojov, a teda navrhovateľ má právo rozširovať informácie a divák má právo prijímať ich bez akéhokoľvek zásahu zo strany štátu. Zo skutkového stavu je zrejmé, že odporkyňou definovaný zásah do mravnosti divákov nebol spôsobilý svojou povahou aktivovať uvažovanie o zásahu do mravnosti divákov a už vôbec nie dostať sa do kolízie s konkrétnym verejným záujmom, ktorého ochrana by si vyžadovala intervenciu štátu. Odvysielané informácie obsahovali len neškodné časti na neskôr vysielaný program alebo textové informácie o čase vysielania programu, pričom z hľadiska obsahu nemohli vzbudiť uvažovanie o ohrození morálnosti. Obmedzenie slobody prejavu nebolo podľa neho proporcionálne, pretože zásah nesmeroval k ochrane práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ochrane verejného zdravia a mravnosti, a z tohto dôvodu nemohol byť zásah zákonný. V prípade, ak štát nijakým spôsobom nezasahuje do výchovy mládeže, ktorá sa odohráva v súkromí domova, nie je možné obmedzujúci zásah považovať za nevyhnutný. V danom prípade proti sebe nestoja dve rovnocenné práva, ktoré by bolo potrebné vyvažovať. Obmedzenie slobody prejavu v danom prípade teda nebolo proporcionálne, čím sa stalo nezákonným.

Na základe uvedených dôvodov žiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby napadnuté rozhodnutie odporkyne zrušil, vec jej vrátil na ďalšie konanie a priznal navrhovateľovi náhradu trov konania .

III.

K podanému opravnému prostriedku sa odporkyňa písomne vyjadrila vo svojom podaní zo dňa 5.9.2015, v úvode ktorého upriamila pozornosť na uplynutie lehoty na podanie opravného prostriedku s poukazom na pečiatku podateľne Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na prvej strane odvolania (3.7.2015). V ďalšom texte zrekapitulovala priebeh konania pred správnym orgánom, ako aj skutočnosti uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Zdôraznila, že oznámenie o začatí správneho konania bolo navrhovateľovi doručené dňa 12.9.2013 a súčasne bol vyzvaný, aby v lehote do 10 dní od doručenia oznámenia zaslal svoje stanovisko k oznámeniu a súčasne bol upozornený, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa § 46 správneho poriadku.

Navrhovateľovi bola následne listom č. 4610/2013 zaslaná, spolu s doplnením podkladov pre rozhodnutie - záznamom vysielania programovej služby JOJ PLUS obsahujúcom o. i. program Odhalenie, opätovná výzva na vyjadrenie sa v správnom konaní v lehote do 7 dní odo dňa jej doručenia spolu s poučením, že Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jej stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa § 46 správneho poriadku. Opätovná výzva na vyjadrenie sa k predmetnému správnomu konaniu bola navrhovateľovi konania doručená dňa 4.10.2013, pričom navrhovateľ sa k nej nevyjadril. Rada po získaní všetkých podkladov pre rozhodnutie a oboznámení sa s nimi v danej veci rozhodla dňa 5.11.2015. Predmetné rozhodnutie bolo zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu č. 6SŽ/25/2013 z dôvodu nepreskúmateľnosti výšky pokuty. Rada preto dňa 12.5.2015 vydala nové rozhodnutie č. RP/22/2015.

Odporkyňa poukázala na odvolacie dôvody navrhovateľa a uviedla, že námietky s výnimkou dôvodu uvedeného v bode 2. odvolania, boli predmetom odvolania aj proti rozhodnutiu rady číslo RP/086/2013, s ktorými sa Najvyšší súd vyrovnal vo vyššie uvedenom rozsudku, v ktorom konštatoval, že boli splnené zákonné podmienky pre sankčný postih navrhovateľa. Súd sa vysporiadal aj s procesnými námietkami navrhovateľa, pričom voči zákonnosti napadnutého rozhodnutia s výnimkou výšky sankcie nemal žiadne námietky. Spochybňovanie legitimity napadnutého rozhodnutia na základe odvolania sa na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky číslo II. ÚS/307/2014 - 45 zo dňa 18.12.2014 je neprípustné, pretože sa vecne týkal úplne inej problematiky.

Rada konštatovala, že najvyšší súd nezrušil rozhodnutie číslo RP/086/2013 z dôvodu neprimeranosti výšky uloženej pokuty, ale z dôvodu, že pre nedostatok podkladov nemohol posúdiť, či rozhodnutie odporkyne v časti výroku o výške uloženej pokuty je v súlade so zákonom. Uviedla, že rozhodnutia Rady sú verejne dostupné, prípadne si ich súd môže v priebehu konania vyžiadať. Vychádzala z toho, že

existencia právoplatných správnych rozhodnutí je skutočnosťou, o ktorej niet pochyb, a ktorú podľa názoru odporkyne netreba dokazovať. Poukázala na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. rozsudok vo veci 6 SŽ/7/2012 a 6 SŽ/16/2012, v ktorom konštatoval, že ak správny delikt pozostáva zo štyroch čiastkových útokov, ktoré by za iných okolností mohli predstavovať samostatné správne delikty, je závažnosť takéhoto konania 4 krát vyššia ako v prípade jednotlivého správneho deliktu. Rada zohľadnila fakt, v koľkých prípadoch k porušeniu zákona dochádza a stanoveniu výšky pokuty sa náležite venovala vo svojom rozhodnutí.

Vzhľadom na okolnosť, že považuje napadnuté rozhodnutie za vydané v súlade so zákonom, v ktorom sa plne vysporiadala s námietkami navrhovateľa, žiadala súd, aby opravný prostriedok ako oneskorene podaný odmietol, prípadne napadnuté rozhodnutie odporkyne potvrdil.

IV.

Podľa ust. § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z., Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) účinného od 1.7.2016, konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V zmysle § 250l ods. 1, zaradeného do tretej hlavy piatej časti O.s.p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov.

Predmetom súdneho prieskumu je v tomto prípade odvolaním napadnuté, a teda neprávoplatné rozhodnutie správneho orgánu, v ktorom začalo súdne konanie dňom doručenia odvolania navrhovateľa na súd. Odvolanie navrhovateľa bolo súdu doručené elektronicky, formou emailu pod č. 150702210749204 s platným elektronickým podpisom, dňa 2. júla 2015 o 19:00:49 hod., o čom svedčí záznam v súdnom spise. Doručenie podania bolo následne potvrdené podateľňou súdu na ďalší pracovný deň. Z uvedeného vyplýva, že odvolanie navrhovateľa voči rozhodnutiu odporkyne č. RP /22/2015 zo dňa 12.5.2015, jemu doručené dňa 17.6.2015, bolo podané v lehote podľa § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z., dňa 2.7.2015, elektronickou formou podľa § 42 ods. 1 O.s.p., teda včas.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd vecne príslušný podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 250l a nasl. a § 64 ods. 5 a 6 zákona č. 308/2000 Z. z., na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 246 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 250l a nasl. O.s.p.), v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č. 299-PL0/O-4179/2013, s obsahom rozhodnutia Rady č. RP/22/2015 zo dňa 12.5.2015, ako aj s obsahom písomných podaní, výsluchom splnomocnených zástupcov účastníkov konania na pojednávaní dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 4 zákona č. 308/2000 Z.z. Rada je orgánom verejnej správy, ktorého prvoradým poslaním je presadzovať záujmy verejnosti, pričom dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom cit. zákonom.

Podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti sú vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie

povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu (ďalej len „jednotný systém označovania“ alebo „JSO“).

Podrobnosti o jednotnom systéme označovania a spôsobe jeho uplatňovania upravuje vyhláška č. 589/2007 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o Jednotnom systéme označovania audiovizuálnych diel, zvukových záznamov umeleckých výkonov, multimediálnych diel, programov alebo iných zložiek programovej služby a spôsobe jeho uplatňovania, ktorá bola vydaná podľa § 12 zákona č. 343/2007 Z.z. o podmienkach evidencie, verejného šírenia a uchovávanía audiovizuálnych diel, multimediálnych diel a zvukových záznamov umeleckých výkonov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (audiovizuálny zákon) v znení neskorších predpisov.

Podľa § 1 ods. 6 JSO obsah každého audiovizuálneho diela, multimediálneho diela, programu poskytovaného prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, programu alebo inej zložky televíznej programovej služby sa klasifikuje samostatne; to neplatí pre zložku televíznej programovej služby, ktorá je určená na získanie a udržanie pozornosti verejnosti na vlastné vysielanie a programy (ďalej len „upútavka“). Obsah každej časti seriálu, série alebo cyklu sa klasifikuje osobitne.

Podľa § 4 ods. 1 JSO, programy alebo iné zložky programovej služby klasifikované ako nevhodné a neprístupné pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov sa zaraďujú do vysielania medzi 22,00 a 06,00 hodínou.

Podľa § 4 ods. 2 JSO, programy alebo iné zložky programovej služby klasifikované ako nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov alebo ako vhodné pre vekovú skupinu maloletých od 15 rokov sa zaraďujú do vysielania medzi 20,00 a 06,00 hodínou.

Z ustanovenia § 5 ods. 1 JSO vyplýva, že v programovej ponuke vo vysielaní televíznej programovej služby zverejňovanej prostredníctvom oznámenia o vlastnom programe vo forme textových informácií alebo prostredníctvom teletextu sa k nevhodným alebo nevhodným a neprístupným programom pre maloletých uvedie aj príslušný grafický symbol jednotného systému označovania.

Podľa § 6 ods. 5 JSO je vysielateľ povinný označovať programy alebo iné zložky televíznej programovej služby grafickým symbolom vekovej vhodnosti po celý čas vysielania týchto programov alebo iných zložiek programovej služby.

Podľa § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi Rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu podľa odseku 1 písm. d/ Rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť.

Podľa § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. pokutu Rada určí podľa závažnosti vecí, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 67 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej

služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 663 € do 66 387 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 € do 19 916 €, ak

- a) porušil územný rozsah vysielania,
- b) neposkytol vysielací čas v naliehavom verejnom záujme [§ 16 ods. 3 písm. j)],
- c) nezabezpečil klasifikáciu a označenie programov alebo iných zložiek programovej služby (§ 20 ods. 4) alebo nezabezpečil časové zaradenie programov alebo iných zložiek programovej služby v súlade s podmienkami ustanovenými osobitným predpisom (§ 20 ods. 5),
- d) porušil podmienky na vysielanie sponzorovaných programov a sponzorovanej programovej služby,
- e) vysielala programy a ostatné zložky programovej služby, ktorých obsah je v rozpore s povinnosťou podľa § 16 ods. 2 písm. c),
- f) porušil podmienky na umiestňovanie produktov (§ 39a).

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

Podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice.

Podľa čl. 10 ods. 2 Dohovoru výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

Podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy SR: „Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti“.

Z čl. 26 ods. 4 Ústavy SR vyplýva, že slobodu prejavu účastníka konania možno obmedziť len zákonom a ak je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné okrem iného na ochranu práv a slobôd iných.

Úlohou senátu najvyššieho súdu v posudzovanej veci bolo postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti O.s.p. preskúmať zákonnosť postupu a napadnutého rozhodnutia odporkyne, ktorým rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že v napadnutom rozhodnutí uvedených dňoch a časoch na programovej službe JOJ PLUS odvysielala:

- upútavky, ktoré boli klasifikované ako nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov, mimo zákonom povoleného času (medzi 20,00 a 6,00 hod), čím došlo k nesprávnemu uplatneniu § 4 ods. 2 JSO;
- upútavku, ktorá bola klasifikovaná ako nevhodná a neprístupná pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov, mimo zákonom povoleného času (medzi 22,00 a 6,00 hod), čím došlo k nesprávnemu uplatneniu § 4 ods. 1 JSO;
- informácie o svojej programovej ponuke prostredníctvom oznámenia o vlastnom programe vo forme textových informácií, pričom k nevhodným a neprístupným programom pre maloletých neuviedla príslušný grafický symbol jednotného systému označovania, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu § 5 ods. 1 JSO;
- a tiež odvysielala upútavku, ktorú neoznačila totožným grafickým symbolom ako samotný program,

čím došlo k nesprávnemu uplatneniu § 6 ods. 5 druhá veta JSO - za čo jej uložila podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu - pokutu určenú podľa § 67 ods. 3 písm. c) zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 15.000 €.

Porovnaním opravného prostriedku a obsahu administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že skutkový stav medzi účastníkmi nie je sporný. Navrhovateľ nepoprel, že v dňoch a v čase uvedenom v rozhodnutí, odvysielal v rámci programovej služby JOJ PLUS v rozhodnutí uvedené upútavky, ako aj informácie o svojej programovej ponuke.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v predchádzajúcom konaní v danej veci, vedenom pod sp. zn. 6Sž/28/2013 posudzoval, či postup odporkyne v správnom konaní bol v súlade so zákonom, či navrhovateľ odvysielaním uvedených upútaviek ako aj oznámenia o vlastnom programe, porušil zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou v rozhodnutí a či bola sankcia uložená v súlade so zákonom.

Podľa právneho názoru najvyššieho súdu prezentovaného v jeho rozsudku zo dňa 25.2.2015: „... odvysielaním upútaviek nevhodných pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov a do 18 rokov mimo stanoveného časového pásma, navrhovateľka postupovala v rozpore s § 4 ods. 1 a ods. 2 JSO, pretože porušila povinnosť zaradiť programy a iné zložky programovej služby označené ako nevhodné a neprístupné pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov do vysielania medzi 20,00 hod a 06,00 hod a pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov do vysielania medzi 22,00 hod a 06,00 hod. Uvedeným konaním nesporne došlo k porušeniu zákonnej povinnosti vysielateľa podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z.

Odvysielaním programovej ponuky zverejňovanej prostredníctvom oznámenia o vlastnom programe vo forme textových informácií bez uvedenia príslušného grafického symbolu jednotného systému označovania k nevhodným a neprístupným programom pre maloletých, nebola recipientom sprostredkovaná informácia, pre akú vekovú skupinu maloletých je ten-ktorý uvedený program nevhodný resp. neprístupný, čím rodičom, prípadne iným vychovávateľom dieťaťa nebolo umožnené rozhodnúť sa na základe tejto informácie, či ponechajú svoje maloleté dieťa pred televíznou obrazovkou pri sledovaní vybraného programu oznámeného v rámci programovej ponuky. Z dôvodu, že navrhovateľka nepostupovala podľa § 5 ods. 1 JSO - v zmysle ktorého je vysielateľ povinný prostredníctvom oznámenia o programovej ponuke k nevhodným a neprístupným programom pre maloletých uviesť aj príslušný grafický symbol JSO - týmto jej konaním došlo tiež k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu - porušeniu povinnosti vysielateľa v zmysle § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z.

Tiež odvysielaním upútavky (uvedenej v bode 4. napadnutého rozhodnutia), ktorá bola označená grafickým symbolom JSO o nevhodnosti pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov, pričom program, na ktorý upúťavala bol počas jeho vysielania označený grafickým symbolom JSO ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov, je zrejmé, že divákovi boli v rámci posudzovanej upútavky sprostredkované mylné informácie o nevhodnosti samotného programu. Za tohto stavu vo veci, aj podľa názoru najvyššieho súdu

Rada dospela k správne záveru, že konanie účastníka konania bolo v priamom rozpore s ustanovením § 6 ods. 5 JSO (povinnosť vysielateľa označiť upútavku k programu totožným grafickým symbolom ako samotný program, na ktorý upriamuje pozornosť upútavkou), čím došlo k porušeniu zákonnej povinnosti vysielateľa v zmysle § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z.

Na základe uvedených skutočností najvyšší súd dospel k záveru, že zákonné podmienky pre sankčný postih navrhovateľky, z dôvodu porušenia povinností vyplývajúcich pre ňu z ustanovenia § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z., pretože nesprávne uplatnila JSO, boli splnené a samotné právne posúdenie veci, čo do kvalifikácie sankcionovaného konania bolo materiálne správne.

Najvyšší súd zároveň považuje za potrebné poukázať na koncentračnú zásadu, v zmysle ktorej na odvolacie dôvody uplatnené po uplynutí zákonnej lehoty na ich podanie nemôže prihliadať.

Podľa názoru najvyššieho súdu sa Rada v napadnutom rozhodnutí dostatočným spôsobom vysporiadala

s otázkou legality, pretože pokuta bola navrhovateľke uložená za porušenie ustanovenia § 20 ods. 4 zák. č. 308/2000 Z.z. S poukazom na ochranu maloletých, ktorí sú nepochybne najnáchylnejšou a najcitlivejšou skupinou na preberanie vonkajších vplyvov a vzorov pri formovaní vlastného individuálneho rebríčka hodnôt, zvlášť z masmédií, bola naplnená aj podmienka legitimacy. Právo na slobodu prejavu je obmedzené osobitnou ochranou nedospelých osôb na základe zákona, a to v posudzovanej veci predstavuje ustanovenie § 20 zákona č. 308/2000 Z.z.“

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v predchádzajúcom rozhodnutí vysporiadal aj s námietkami navrhovateľa týkajúcimi sa procesného postupu odporkyne nasledovne: „Podľa názoru súdu navrhovateľkou namietaná skutočnosť, že v administratívnom spise odporkyne sa nenachádza ako dôkaz zápisnica o vzhliadnutí predmetných obrazovo-zvukových záznamov z vysielania členmi Rady, nepredstavuje takú procesnú vadu konania v posudzovanej veci, ktorá by mala za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia v zmysle § 250i ods. 3 O.s.p. Skutočnosť, že v administratívnom spise Rady sa nenachádza zápisnica o vzhliadnutí predmetných obrazovo-zvukových záznamov z vysielania členmi Rady, sama osebe totiž neznamená, že s obsahom predmetných dátových nosičov neboli oboznámení. Senát najvyššieho súdu v tomto smere poukazuje na konštantnú rozhodovaciu prax NS SR vyjadrenú v jeho rozhodnutiach a známu účastníkom konania z iných, t.č. už právoplatne skončených konaní (napr. 2SŽ /3/2009, 6SŽ/11/2013).

K ďalšej odvolacej námietke navrhovateľky viažucej sa k prepisu/popisu posudzovaných programov je potrebné uviesť, že odporkyňa vyhotovila takýto prepis zo záznamu vysielania pre účely správneho konania. S týmto navrhovateľku v rámci administratívneho konania oboznámila a poskytla jej možnosť vyjadriť sa k obsahu prepisu vysielania, ako k podkladu pre rozhodnutie, o čom svedčí i opätovná výzva na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní č. 299-PLO/O-4179/2013 zo dňa 25.9.2013, ktorú prevzal právny zástupca navrhovateľky dňa 12.3.2013, ktoré sú súčasťou pripojeného administratívneho spisu, pričom však navrhovateľka v rámci správneho konania nenamietala konkrétne rozpory predmetného prepisu/popisu vysielania so záznamom vysielania posudzovaných programov. Senát najvyššieho súdu prisvedčil odporkyňi v tom, že účelom prepisu/opisu skutkového stavu navrhovateľkou bolo len zachytenie obsahu skutkového stavu zaznamenaného na technickom nosiči do písomnej podoby.

Za stavu, že porušenie povinnosti vyplývajúcej pre navrhovateľku ako vysielateľa z ustanovenia § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii bolo v preskúmvanej veci preukázateľne zistené, boli aj podľa názoru NS SR zákonné podmienky pre sankčný postih navrhovateľky splnené.“

Keďže splnenie zákonných podmienok pre sankčný postih navrhovateľa boli už predmetom súdneho prieskumu, najvyšší súd poukazuje na vyššie uvedené prijaté závery s tým, že tieto už nebudú predmetom ďalšieho súdneho skúmania.

Ako dôvodnú najvyšší súd vo svojom rozhodnutí č. 6SŽ/28/2013 zo dňa 25.2.2015 posúdil námietku navrhovateľa týkajúcu sa výšky uloženej pokuty, a preto zrušil rozhodnutie odporkyne č. RP/086/2013 pre nedostatok podkladov, keď nemohol posúdiť, či rozhodnutie odporkyne v časti výroku o výške uloženej pokuty je v súlade so zákonom.

Tak, ako už bolo súdom konštatované, zo zákonom ustanovenej kompetencie vyplýva Rade oprávnenie posúdiť porušenie právnej povinnosti vysielateľa a na základe správnej úvahy uložiť zákonom dovolenú sankciu. Ustálenie výšky pokuty v rámci zákonom určeného rozpätia, či sadzby je zásadne otázkou správneho uváženia a najvyšší súd podľa § 245 ods. 2 O.s.p. pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe povolenej voľnej úvahy (správneho uváženia), preskúmava iba, či takéto rozhodnutie nevybočilo z rámca povolenej voľnej úvahy, a či je v súlade so zákonom.

Ustanovením § 250i ods. 2 v spojení s § 250j ods. 5 O.s.p. bol do správneho súdnictva zavedený princíp plnej jurisdikcie, v súlade s článkom 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý bol uverejnený v Zbierke zákonov pod číslom 209/1992 Zb., ktorý umožňuje súdu zmeniť rozhodnutie

orgánu verejnej správy a priamo ukladať i sankcie, ktoré neboli pôvodne uložené rozhodnutím správneho orgánu.

V danom prípade súd vychádzal zo skutkových zistení správneho orgánu, ktorým bolo aj podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dostatočne a nesporne zistené porušenie povinností žalobcu, tak ako to vyplýva z vyššie citovaného odôvodnenia rozsudku tunajšieho súdu, sp. zn. 6SŽ/28/2013.

Pokiaľ ide o námietku nezdôvodnenia výšky uloženej sankcie, súd v zmysle ustálenej judikatúry zisťoval, či rozhodnutie odporcu nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, či jeho závery zodpovedajú zásadám logického myslenia a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom a dospel k záveru, že správny orgán sa zaoberal dôvodmi jej uloženia. Prihliadol na závažnosť správneho deliktu, mieru zavinenia, rozsah a dosah vysielania, trvanie a následky porušenia povinností, spôsob porušenia povinnosti. Uviedol, že pri naplnení skutkovej podstaty vytýkaných správnych deliktov nebolo zistené, že by došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia. Výšku pokuty odôvodnil najmä okolnosťou, že sa jednalo o opakované porušenie daných povinností, ktorých závažnosť spočíva najmä v tom, že rodičia neboli informovaní o vekovej vhodnosti programov prostredníctvom odvysielaných upútavok na programy.

Preskúvaným rozhodnutím Rada uložila navrhovateľke za správny delikt pokutu vo výške 15.000,-eur.

Z vlastnej činnosti je odvolaciemu súdu známe, že za obdobné porušenie povinností vysielateľa bol navrhovateľ (okrem rozhodnutí citovaných odporkyňou), sankcionovaný aj ďalšími rozhodnutiami odporcu preskúvanými najvyšším súdom, napr. č. RP/69/2014, RP/060/2014, RP/059/2014, RP/051/2014, RP/056/2014, ktorými bola navrhovateľovi uložená pokuta v rozsahu od 663 € do 5.000 €. Predmetné rozhodnutia boli súdom potvrdené.

Navrhovateľ v konaní ani v podanom odvolaní nenamietal nesprávnosť poskytnutých informácií o výsledku správnych konaní vedených odporkyňou voči navrhovateľovi.

Nemožno súhlasiť s právnym názorom odporcu, podľa ktorého si mal súd vo vlastnej právomoci zaobstarať podklady, ktorými správny orgán odôvodňoval správnosť svojej úvahy pri určovaní výšky pokuty. Je povinnosťou správneho orgánu, predložiť konajúcemu súdu administratívny spis, obsahujúci všetky podklady pre rozhodnutie. Ak takýmto podkladom boli aj iné rozhodnutia, ktorými odporca odôvodňoval správnosť svojej úvahy, bolo jeho povinnosťou tieto súdu predložiť a preukázať tak svoje tvrdenie o primeranosti sankcie s ohľadom na výšku predchádzajúcich pokút. V konaniach podľa piatej časti, tretej hlavy O.s.p., nie je povinnosťou súdu vykonávať dokazovanie. Záleží len na okolnostiach prípadu a úvahe súdu, či vykoná dokazovanie, pretože vo všeobecnosti je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i a § 250q O.s.p.). Skutkový stav musí vyplývať z obsahu administratívneho spisu predloženého správnym orgánom.

Súd sa pri zvážení primeranosti uloženej pokuty, v rámci vlastnej diskrečnej právomoci oboznámil s rozhodnutiami najvyššieho súdu, týkajúcimi sa obdobných porušení povinností navrhovateľa, s prihliadnutím na výšku uložených sankcií. Zistil, že do roku 2014 boli navrhovateľovi za obdobné porušenie povinností, uložené pokuty do 5000 €. K porušeniu povinností navrhovateľa, v preskúvanom prípade, došlo v roku 2013 (máj až jún), a do tohto obdobia ešte nebol sankcionovaný pokutou približujúcou sa sume 10.000 € či 15.000 € za nesprávne označenie upútavok na programy jednotným symbolom JSO, resp. zo strany odporcu takýto dôkaz predložený nebol. Vzhľadom na uvedené a skutočnosť, že k porušovaniu povinností zo strany navrhovateľa vyplývajúcich z ustanovenia § 4 ods. 2 jednotného systému označovania došlo pri inej zložke programovej služby - upútavke a nie pri samotnom vysielaní programu nevhodného pre vekovú skupinu maloletých, nedošlo porušením povinností navrhovateľ k významnému ohrozeniu maloletých, nejednalo sa o trváce správne delikty, a preto považoval uloženie pokuty vo výške 15.000 € za neproporčnú, považoval za potrebné ju znížiť, pričom čiastku 10.000 € posúdil ako primeranú. Uložením nižšej sankcie, by podľa názoru súdu (vzhľadom na už právoplatne uložené sankcie v obdobných opakujúcich sa prípadoch), nedošlo k

naplnení jej výchovného a preventívneho účelu, keďže po ich uložení nebolo splnené očakávanie následného pozitívneho správania sa navrhovateľa. Bolo preto namieste pristúpiť k zvýšeniu sankcie v rámci zákonom určeného rozpätia. Uvedená pokuta zohľadňuje zákonom určené kritéria s prihliadnutím na opakované porušenie povinností navrhovateľa.

V podanom odvolaní navrhovateľ namietal porušenie resp. obmedzenie jeho práva na slobodu prejavu vydaním napadnutého rozhodnutia z dôvodov popísaných vyššie. Uvedená námietka zo strany navrhovateľa sa vyskytuje vo viacerých konaniach súvisiacich s jeho sankcionovaním zo strany odporkyne. V rámci správneho konania navrhovateľ predmetnú námietku nevzniesol, a preto nie je namieste jeho požiadavka, aby sa s ňou správny orgán vo vydanom rozhodnutí vysporiadal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s uvedenými námietkami vysporiadal vo viacerých svojich rozhodnutiach, predstavujúcich už ustálenú judikatúru v tomto smere. Vo svojich rozhodnutiach súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý vo svojom náleze sp. zn. IV. ÚS 464/2010 uviedol: „každý konflikt vo vnútri systému základných práv a slobôd (resp. ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách) treba riešiť prostredníctvom zásady ich spravodlivej rovnováhy (IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 22/06, m. m. PL. ÚS 6/04, III. ÚS 34/07). Všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, kým uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu či dokonca popretiu iného práva alebo slobody...“.

Za „neoprávnené zasahovanie“ považuje Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom Náleze sp. zn. I. ÚS 13/2000: „také zasahovanie, ktoré nemá základ v zákonnej úprave, nesleduje ustanovený cieľ, nedbá na podstatu a zmysel obmedzovaného základného práva a slobody alebo nie je nevyhnutným a primeraným opatrením na dosiahnutie ustanoveného cieľa“.

Všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, pokiaľ uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 7/96). Každý konflikt vo vnútri systému základných práv a slobôd je treba riešiť prostredníctvom zásady ich spravodlivej rovnováhy.

Pokiaľ navrhovateľ v danej súvislosti dal do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho soudu ČR sp. zn. 7As/57/2010 - 82 z 3.4.2012, najvyšší súd zastáva názor, že nie je možné vychádzať z právneho názoru súdu iného štátu.

Sloboda prejavu je garantovaná len do tej miery, pokiaľ v neprimeranom rozsahu nezasahuje do základných práv a slobôd a právom chránených záujmov iných. Neprimeraný rozsah môže spočívať najmä v zásahu do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných. V takých prípadoch už je nutné hovoriť o jej obmedzení a výnimkách, kedy je potrebné zasiahnuť do slobody prejavu. Sloboda prejavu teda nemá absolútny charakter.

Odporkyňa v posudzovanej veci preukázala naplnenie kritérií legality a legitimacy, nakoľko požiadavka zaviesť a uplatňovať ustanovenie § 20 zakotvené v zákone č. 308/2000 Z. z., vychádza z potreby ochrany záujmov chránených Ústavou SR, konkrétne ochrany maloletých pred programovými vysielaniami a inými zložkami vysielania, ktoré by mohli narušiť fyzický, psychický alebo morálny vývin maloletých, najmä také, ktoré obsahujú pornografiu alebo hrubé, neodôvodnené násilie.

Súd nemôže súhlasiť s názorom navrhovateľa, podľa ktorého štát nijakým spôsobom nezasahuje do výchovy mládeže, ktorá sa odohráva v súkromí domova. Ochrana mládeže zasahujúca aj súkromie rodín je zabezpečovaná prostredníctvom viacerých právnych predpisov, napr. Trestným zákonom (§ 102 a nasl., § 208, § 211), Zákonom o rodine (§ 28 a nasl.), príslušnými zákonnými úpravami v sociálnej oblasti. Výdanie napadnutého rozhodnutia preto najvyšší súd nepovažuje za neoprávnené zasahovanie do práva navrhovateľa na slobodu prejavu, pretože konanie navrhovateľa, porušujúce ustanovenia osobitného zákona, je spôsobilé ohroziť chránený záujem iných, v tomto prípade morálny vývoj

maloletých.

Podmienka legality a legitimity bola podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nepochybne naplnená, pričom odporca sa s ňou v rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vysporiadal.

Súd využil pri rozhodovaní zákonnú zásadu plnej jurisdikcie, zakotvenú v § 250j ods. 5 v spojení s § 250i ods. 2 O.s.p. a § 250l ods. 2 O.s.p., rozhodol podľa § 220 v spojení s § 246c prvá veta O.s.p. tak, že zmenil napadnuté rozhodnutie odporcu v časti výroku o uložení pokuty tak, že navrhovateľovi uložil pokutu vo výške 10.000 € a vo výroku o porušení povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 4 zákona číslo 308/2000 Z.z. v znení zákona číslo 342/2012 Z.z. rozhodnutie odporcu RP/22/2015 zo dňa 12.5.2015 potvrdil.

O náhrade trov rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého náhradu trov možno priznať len tomu navrhovateľovi, ktorý mal vo veci aspoň sčasti úspech, pričom môže tiež rozhodnúť, že sa náhrada trov celkom alebo sčasti neprizná, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

Podľa názoru najvyššieho súdu, i keď mal navrhovateľ v konaní čiastočný úspech, nevzhladol súd dôvod na priznanie náhrady trov, ktoré mu v konaní vznikli, pretože predpokladom pre uloženie pokuty, ktorá bola rozhodnutím súdu len moderovaná, bolo porušenie zákonom uložených povinností navrhovateľom, ktoré bolo v konaní preukázané. Úspech navrhovateľa v konaní bol z tohto pohľadu len nepatrný a nemohol preto ovplyvniť rozhodnutie o trovách konania.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok vo výške 500 € rozhodol súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá (v znení účinnom do 30.06.2016) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, z dikcie ktorého vyplýva, že poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný, v spojení s ust. § 18f (v znení účinnom od 1.7.2016).

Výška poplatku bola určená podľa položky č. 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.